

נאום הבוגר גמא פריד (היום מורה במגמת התיאטרון) בטכס סיום מחזור מ"ד 2005

נאום סיום

ערב טוב לכל ההורים, המורים, האורחים ובמיוחד-ערב טוב לנו, בוגרי מחזור מ"ד הטריים. נדמה שמתחת לכל ההתרגשות העצומה, המלווה פרידה סופית מבית ספר מיוחד, מתחת לכל מילות התודה, לכל המבטים האחרונים למצלמה או החיבוק החם והנפרד, אופפת את כולנו הציפייה לקום מחר בבוקר אל עולם אחר, של חופש, של הזכות והיכולת לעמוד, סופית בזכות עצמנו. נדמה לנו שמחר, כאשר נקום לבוקר חם של יולי, הציפורים יציצו והרוח תשרוק רק בשבילנו, צעירים אשר נעמדים ממש עכשיו בתחילת הדרך הארוכה ומלאת הצמתים שעוד עלינו לעבור.

אך העולם שמחכה לנו החל ממחר הוא שונה. ברגע צאתנו מכאן, מהבועה השקטה והנעימה, אל המציאות שבה האלימות גואה, הפשע חוגג והעוני מכרסם בכל מקום, עלינו לזכור כי העולם הוא לא רק ציפורים ורוח נעימה. העולם הוא לא רק כני הציור, הזרקורים וכלי הנגינה שהעדפנו לראות במשך שנותינו כאן. העולם שיתגלה בפנינו החל מהבוקר הבא הוא אלים, מחוספס, כואב וזקוק לתיקון. המדינה שבה נמצא את עצמנו כאזרחים בוגרים, החל ממחר, נמצאת במצב מתמשך של משבר, שרק הולך ומחריף – מצב בו חשוב, יותר מתמיד, שכל אחד מאיתנו ידאג לעשות כל שביכולתו כדי למנוע, או לפחות לעכב, תרחישים אפוקליפטיים.

כבוגרי תלמה ילין בכלל, וכבוגרי מחזור מיוחד כמו שלנו בפרט, יש בידנו הכוח לבחור בין להסיט את מבטנו מהמציאות ולהמשיך לבחוש בעולמנו הפנימי העשיר, ללא ספק-פעולה שהתמקצענו בה לאורך השנים כאן, לבין להישיר מבט אל החוץ ולנסות להשתמש בכל אותם כלים נהדרים שרכשנו במהלך הלימודים, שימוש שבו אנו נפתחים אל החוץ ולא רק דורשים מהחוץ להפתח כלפינו.

כולנו אינטליגנטים "מעל הממוצע" יצירתיים "מעל הממוצע", רגישים "מעל הממוצע" וסובלניים "מעל הממוצע". הממוצע לא מגדיר אותנו, בדיוק כפי שהוא אינו מגדיר את שאר האנשים החיים סביבנו ואשר אליהם התוודענו רק דרך כותרות אדומות בעיתון. אנחנו יכולים להשתמש ביכולות ה"מעל ממוצעות" שלנו כדי לעשות הרבה. בואו ננסה לשנות, להשפיע, ליצור לא רק אמנות על ממוצעת אלא גם מציאות כזאת. בואו נצבע באמצעות המכחולים לא רק בדים וניירות אלא גם את האוויר. בואו נביים לא רק שוטים וסצנות אלא את העולם. בואו לא רק נרקיד את הסביבה, ע"פ צלילי החליל שלנו, או הכינור, הגיטרה, או הסקסופון.

הגיע הזמן שלנו לפקוח עיניים ולצלול אל תוך העולם האמיתי, זה שהעדפנו אולי להתעלם ממנו כל עוד יכולנו. הבהלה שעתידה ללוות את הצלילה לא נובעת מהמים המעט עכורים, אלא מהעובדה שבמשך השנים האחרונות לא למדנו לשחות בהם. בית ספר תלמה ילין הוא מוסד נפלא, מיוחד, יצירתי ושונה, מקום שבו ניתנה לנו האפשרות להתפתח, להעצים ולהעשיר את עצמנו. אך אותה הייחודיות הפכה מיתרון חינוכי לתמצית רוח בית הספר כולה. למרות ניסיונות חדשים להפיח רוח חדשה של מעורבות והתנדבות בקרב השכבות מתחתינו, אנחנו כל כך מיוחדים עד שלא יצאנו במשך ארבע השנים כאן לאף לא פעילות התנדבותית אחת מאורגנת. חלקנו כל כך שונים עד שלא יזמנו או הוצאנו לפועל רעיון שיפגיש אותנו

עם החוץ החריג. הרבה מאיתנו כל כך ייחודיים עד שכל יוזמה חברתית המופנית כלפי הכלל, שממנו, כפי שאנו דואגים להדגיש שוב ושוב, אנחנו נבדלים כל כך, נתקלת בגבות מורמות. אנחנו משאירים אחרינו מקום נפלא, חי ותוסס, סובלני, פתוח ונעים, יצירתי, מעשיר ומפרה. ומנותק. אנחנו משאירים אחרינו בועה.

למרות הכל, ברור שגם באי מבודד שכזה יש הרבה למי להודות, ברגע אחרון של לפני הפרידה:

תודה, חיים, על שלא פחדת לשאול ועל שהיה לך האומץ לעמוד בגוב האריות המכונה מחזור מ"ד, פעם אחר פעם, ואפילו להקשיב לשאגות ולהפיק את המיטב מכך.

תודה, תמר, סיקי רחל וספי, על שהפנמתן את משמעות המקצוע "מחנך" ועל שהצלחתן, בדרך הנשגבת מבינתנו, להקשיב ולחזק אותנו גם כשכבר נדמה היה שאתן עסוקות בהרהורי חרטה לגבי אותה משמעות שבחרתן לייחס למקצוע.

תודה לצוות המיוחד והרציני יותר מאתנו, לרוב, שאפשר לנו לבצע פרויקטים שאפתניים או סתם מופרכים, תודה למורים שהשכילו לראות בנו אנשים שחושבים ולא רק כאלה שחושבים שהם אנשים, תודה להורים היקרים, על הכל ועל עוד קצת, והמון המון תודה לנהגי האוטובוס והרכבת, שבלעדיהם לא היינו עומדים כאן, במעמד מרגש זה. תודה מיוחדת על כל התירוצים שסיפקתם לנו.

חברים יקרים, בוגרים טריים-תודה על שנים מיוחדות ועמוסות בחוויות. תודה על הרבה סיפורים, על הרבה בדיחות, על הרבה משפטי מחץ. תודה על הרבה תמונות מרגשות באלבום, תודה על הרבה חיוכים, על הרבה ויכוחים. תודה על שנים מעניינות ועל רגעים בלתי נשכחים. תודה על שעזרנו זה לזה לגדול ולהתבגר למה שאנחנו כרגע. עכשיו הגיע הזמן להיפרד, אבל אני מקווה שזה לא שהסוף באמת הגיע, אלא רק הלוקיישן משתנה.

מחזור מ"ד-אנחנו מחזור מנצח. בואו נהיה לא רק התהילה של בית הספר, אלא של האנושות. נעלה, ונצליח. תהיו בטוחים בזה.

ולהתראות מחר בבוקר, בעולם האמיתי.